

Handling, mister borgerlige og politiske Rettigheder. Det er jo ogsaa, som det ærede Medlem for Kalundborg sagde, saaledes i Amerika og England, der er man bleven staaende ved dette, at der ikke afsiges Dom. Det samme finder Sted i et enkelt Tilfælde nede i Neufchâtel i Svejts og i enkelte Steder i Amerika og Australien. Men jeg kan ikke nægte, at nu, da der er Udsigt til, at der vil komme en Forandring i Straffeprocessen, har jeg for en stor Del modificeret mine Anskuelser, og mener, at det er rigtigt, som det ogsaa er bestemt i det europæiske Fastlands Love, i alt Fald de fleste, at det bliver Retten, der dekretterer Straffens Udsættelse. Sagen er jo nemlig den, at under den forandrede Procedure, under Mundtligheds- og Umiddelbarhedsproceduren, saaledes som vi ventelig faa den om nogle Aar, vil hele det Grundlag, hvorpaa en Straffedom nu bygges, komme til at mangle, og det vil være grumme vanskeligt med Sikkerhed at kunne rekonstruere dette Grundlag, naar det ikke bliver tilvejebragt lige straks. Med andre Ord, naar vi tænke os, at vi faa en ny Proces indført, og at der ikke bliver afsagt en betinget Straffedom, at vedkommende saa efter nogle Aars Forløb atter forser sig, og saa den gamle Sag skal tages op, vil det næsten være umuligt at faa alt saaledes frem og saaledes lagt til Rette, at der med Sikkerhed kan afsiges en Dom paa Grundlag af det. Af disse Grunde mener jeg, at man maa gaa til, at det bliver den Ret, der afsiger Dommen, der dekretterer Straffens Udsættelse. Det er altsaa ikke af Retfærdighedshensyn, at jeg gaar til det, men det er af praktiske og processuelle Hensyn, at jeg mener, at det vil blive nødvendigt at gaa dertil. Det er jo nu ogsaa almindeligt over hele det europæiske Fastland, og jeg tror, det vilde være korrekt, om vi gjorde det samme her.

Jeg skal dernæst gaa videre og kommer saa til den næste Bestemmelse, hvori der staar: Naar en Straffedom lyder paa Bøder, Fængsel eller legemlig Straf, kan Fuldbrydelsen udsættes. Jeg skal nu straks gøre den Bemærkning, at vi jo vente paa en Revision af Straffeloven af 1866, og at de Ytringer, jeg nu vil komme med, referere sig til den nu gældende Tilstand, altsaa under Hensyn til den Straffelov, som vi nu have. At der, naar der skal være Tale om betingede Straffedomme, først og fremmest vil være Tale om dem i saadanne Tilfælde, hvor der ellers vilde ikendes Bøder, det

er jo en Sag, som jeg mener ikke behøver nogen nærmere Forklaring. Ligeledes er det jo rigtigt, at hvor der er Tale om legemlig Straf, hvorved der jo er sigtet til Ris og Rotting, maa ogsaa den kunne udsættes. Det er jo kun unge Forbrydere, der kunne ifalde den Slags Straf, og det er, man kan ellers sige, hvad man vil, alligevel en Kendsgerning, at det nærmest er unge Mennesker, hvem de betingede Straffedomme komme til gode. Vi komme dernæst til „Fængsel“, og der er det jo rigtigt at medtage simpelt Fængsel og Fængsel paa sædvanlig Fangekost, og der er vel heller ingen Tvivl om, at det er rigtigt, at Fængsel paa Vand og Brød falder ind under dette. Derimod er der en fjerde Art Fængsel, og det er Statsfængsel. Der staar i Loven kun „Fængsel“, og Spørgsmaalet bliver altsaa, om Statsfængsel falder ind derunder. Efter de Forbrydelser, hvorfor Statsfængsel her til Lands idømmes, vilde det jo af andre Grunde neppe være rimeligt at lade Statsfængsel falde ind under Bestemmelsen, men jeg synes da, at det kunde være rigtigt, at det blev nævnt, at Statsfængsel ikke er medregnet. I fremmede Love har jeg heller ingen Steder set det. Saa er der endvidere en Straf, som ikke er nævnt, men som jeg mener burde nævnes, og det er Tvangsarbejde. Det er jo saaledes, at 1 Dags Tvangsarbejde sættes lig med 1 Dags simpelt Fængsel, og det forekommer mig, at Tvangsarbejde bør nævnes, hvis man udtrykkelig vil gaa til en Opregning af Straffene. Men jeg mener, at man bør gaa videre endnu. Jeg mener, at man overhovedet ikke bør nævne nogen Straffeart, fordi der kan findes Forbrydelser, der belægges med endogsaa større Straf end Fængsel paa Vand og Brød i dens højeste Grad, som jeg mener bør kunne være Genstand for betinget Straffedom. Jeg skal blot pege paa to Bestemmelser i den gældende Straffelov, nemlig §§ 177 og 229. I § 177 staar der en Bestemmelse uden Indskrænkning om, at Omgængelse mod Naturen straffes med Forbedringshusarbejde. Saa længe det staar der, mener jeg, at der i dette Tilfælde vil kunne være Anvendelse for den betingede Straffedom. Jeg skal nævne, at da jeg i 1890 gennemgik en Del Domme, nemlig for at se, i hvilke Tilfælde betingede Straffedomme burde have været anvendte, traf jeg netop paa nogle Domme for Overtrædelse af § 177, hvor jeg mener, at betingede Straffedomme ubetinget burde have været anvendte. Jeg skal i